

KIS HÍR LAP

... MESSZIRE ELNYUJTOTTA JOBBJÁT. (Lásd a 182. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

LX. köt. 12. szám.

Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1901. márczius 24-én.

AZ ŐSÖK KINCSE.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

ETUSKA már meglehetősen hozzá szokott, hogy bele nyugodjon abba, amit Andor mond. Szelid, engedékeny leányka lévén, szívesen hallgatott azokra, akiről tudta, hogy jobban ismerik a dolgokat. Régebben Katinka után indult mindenben; de most már inkább Andorra hallgatott, mert sokszor tapasztalta, hogy ez mennyivel többet tud, mennyire biztosabban ítél. Mivel pedig Andor csöppet sem akart megijedni attól a hirtől, hogy Bálinttal találkoztak, hát lassacskán Etuska is lecsillapodott.

Andor valóban még csak szóra sem tartotta érdemesnek a dolgot, kivált, hogy még nagyon elfoglalta az a terv, melyen egész délután tünődött. Most már nem titkolta, mikor Etuska azt kérdezte, mivel töltötte az időt itt a képes csarnokban?

— Töröm a fejemet valamiben, felelé. Még pedig olyan dologban, amely Katinkának alkalmasint megint nem lesz inyére. Nagyon sajnálom, de mégis meg köll annak lennie.

— Mi az?

— Fogyatékoság van az arczképek sorozatában. Nézd, ez itt a déd-apánk... itt jön utána Domokos bácsi és több senki.

— Persze, idővel a te arczképed következik.

— Ohó! Arra még bőven ráérünk. Csak nem gondolod, hogy mint diák-gyerek akarok itt a tisztes férfiak sorában parádézni? Mindenki nevetne rajta. És hogy is volna rajtam a sor, mikor atyám és nagyatyám nincsenek még itt.

— Igaz! Azokra haragudott a család, tehát kihagyta a képes csarnokból.

— Én pedig jóvá teszem ezt a hibát, mely a régi gyűlölségből eredt. Azt hiszem, Bódi bácsinak nem lesz kifogása s jó atyám és nagyatyám képmásai nem sokára itt fognak függni. Menjünk, Etuska! Már ugy is esteledik, már semmit sem csinálhatunk itt, én pedig szeretnék mentül előbb beszélni Bódi bácsival.

Gondosan becsukták a termekből a folyosóra nyíló ajtót s mikor leértek, Andor a kulcsot Etuskának adta.

— Tedd a helyére, Etuskám. Én Bódi bácsihoz megyek.

Az öreg ur azonban nem volt szobájában, csak késő este, vacsora idejére került haza. Midőn az est-ebéd folyamán megtudta, hogy Andornak mondani valója volna, így szólt:

— Elmondhatod még ma, vacsora után, kedves fiam. Akár ki is sétálhatunk még, gyönyörű holdvilágos este van. Séta-közben majd beszélgetünk. Nekem is van mondani valóm, még pedig a ti számotokra is, Katinka, Etuska.

Matild néni a vacsora után vissza vonult a maga szobájába, a többiek mind kísértáltak a ragyogó hold-fényben uszó udvarra, majd odább a kertbe. A két lány egyelőre kissé hátrább maradt, hogy Andor elvégezze a maga külön tanácskozását Bódi bácsival. Ez meglehetősen sokáig tartott, de végre, ugy látszik, jó eredménnyel végződött, mert az öreg ur megveregette Andornak a vállát és így szólt:

— Becsületedre válik, hogy ily kegyeletes tisztelettel gondolsz atyádra és nagyatyádra. Meglesz. Ha jó fényképeid vannak róluk, nincsen semmi akadály. De most már forduljunk vissza, mert a kisasszonykák

már bizonyosan türelmetlenek, hogy mi a mondani valóm.

Kényelmes kerti-székek álltak egy helyen, oda vezette Bódi bácsi a kis társaságot.

— Üljünk le, mert gyűlést tartok és tanácskozást. Mindenkinek joga lesz szólani és szavazni.

Kíváncsian lesték, mit fog indítványozni. Mikor meghallották, nagy lett az örömiük s még a szótlan, kedvetlen Katinka is fölvidult. Mert az öreg ur így szólt:

— Nagyon szép és kellemes helyen éltek itt; nem is kívánczoltok, tudom, máshová. De egy kis változás néha mégis jól esik. Most jön a nyár legforróbb szaka, tehát úgy gondolom, hogy kellemes volna egy kis utazás a Kárpát-vidéken. Mondja el kiki, hova, merre szeretne rándulni, azután majd össze állítom az uti tervet. Elvisszük Matild nénit is és én magam leszek a csapatvezető.

— Jaj de pompás lesz! Jaj de jót gondolt, aranyos kedves Bódi bácsi!

Megindult a tervezgetés, tanácskozás. A lányok multhatatlanul látni kívánták a csorbai tavat, a három Tátrafüredet, Andor pedig a dobsinai jógbarlangot. A szép magyar felvidék minden látni valóját bele foglalták a tervbe s Bódi bácsi nevetve mondá:

— Elég lesz, gyerekek! Hiszen ha ezt mind megnézzük, akkor még a Karácsony is ott ér a havasokban; pedig ott télen hideg szél fujdogál. Most már tudom, kinek mi a kívánsága, hát megszerkesztem holnap az uti tervet.

— Miért nem most mindjárt? sürgette Etuska.

— Későre jár az idő. Nézzétek, már mindenki lenyugodott, még a cselédség

szobáiból sem látszik már világosság. Nem is gondoltam, hogy ennyire elterefertünk az időt. Éjfél felé járunk, ideje, hogy lepihenjünk.

Bementek. A fő-ajtónál bóbiskolva várta őket a kapus és becsukta utánuk a kaput. Bódi bácsi a földszint levő szobáiba tért, a fiatalok pedig csöndben haladtak föl a szőnyeggel borított lépcsőn, egészen eltelve a kellemes uti tervvel. Az emeletre érve épp el akart Andor köszönni a lányoktól, mikor csekély, de mégis jól hallható nesz hangzott felülről, a második emeletről. Meglepődve néztek össze.

— Mi lehet ez? szólt Katinka kissé elfogódva. Mint ha járna fönn valaki. Pedig ott ilyenkor senkinek semmi dolga, csukva van minden.

— Én is hallottam, mondá Andor. De talán mégis csalódtunk.

— Nem, én tisztán hallottam, mint ha ajtó záródott volna, szólt Etuska.

— Mindjárt megnézem, jegyzé meg Andor s indult fölfelé.

— Nem, nem! ellenkezett Etuska és aggódva ragadta meg az Andor karját. Ne menj! Sötét van. Ki tudja...

— Csakugyan, jobb lesz, ha nem mégy, szólt Katinka is. Talán inkább szólítsuk fel a kapust.

— Hogy nevéssen rajtunk! felelé Andor nyugodtan. Alkalmasint ablak van nyitva a folyosón, ezt csapkodja a szél.

— Hiszen szél sincs, vélte Etuska.

— Az is igaz. No, majd meglátom. Ti csak térjete a szobáitokba. Reggel majd jelentem, mi volt.

A leányok be is tértek szobájokba, Andor pedig lassan fölment a második emeletre. Nem volt egészen sötét, a hold még

világított s a felső folyosón Andor jól végig láthatott. Nem volt ott senki, semmi. Mégis végig ment, hogy sorra nézze az ablakokat. Amint a képes csarnokba és könyvtárba vezető ajtó tájára ért, meghökkenve állt meg. Az ajtó zárjában benne volt a kulcs.

— Hogy lehet ez? Világosan emlékezem, hogy becsuktam és a kulcsot elvittem, aztán Etuskának adtam, hogy tegye a helyére. Senki sem járhatott itt azóta.

Megfogta a kulcsot, hogy becsukja az ajtót és a kulcsot elvigye. De ekkor ámult csak nagyot.

— Ez nem a rendes kulcs... Ez most ujan kovácsolt ál-kulcs... Valaki van oda benn! Csak tolvaj lehet.

Gyorsan benyitott s amint belépett, erős kalapálást hallott messziről. Végig sietett a képes csarnokon, be a könyvtár-terembe s itt legelőször is az ötlött szemébe, hogy az egyik ablak nyitva van, az ablak-fához pedig erős kötél van kötve, mely hosszú is lehetett, mert nagy csomóba volt az ablakpárkányra göngyölítve. Andor azonban nem vehette ezt jobban szemügyre, mert újra hallatszott a kalapálás. Most már azt is láthatta, honnan és mitől, kitől ered. És bizony nagyot dobbant a szive.

A könyvtárból a titkos levéltárba nyíló nehéz vas-ajtó tárva állt s az a titkos kis rekesz is a falban, ahol a kulcsot tartották, nyitva volt. Az ajtón át a hold fényénél jól lehetett látni, amint egy férfi a fekete márvány oszlopra erősített ezüst szekrénykét tördeli kalapáccsal darabokra s veszi ki a megbecsülhetlen értékű nagy smaragd követ, a Garamváry család ősi kincsét. Ráismerhetett Andor a rablóra is.

Bálint volt.

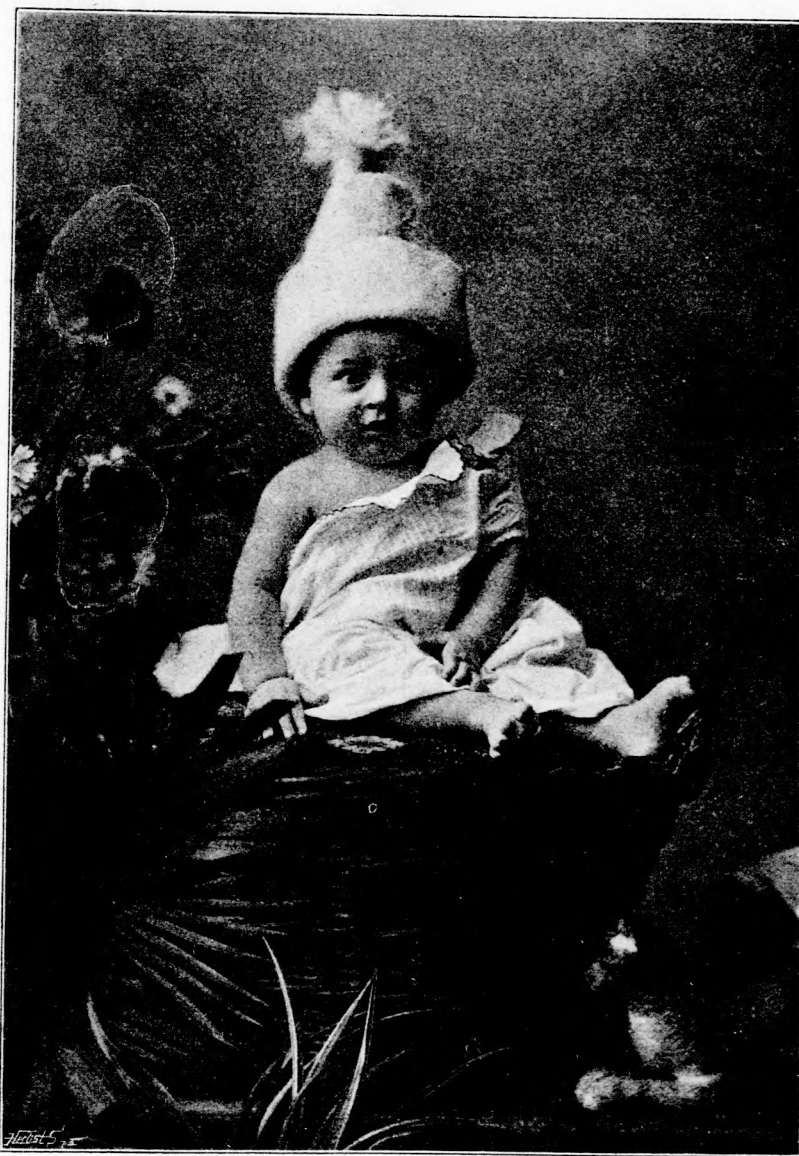
A kalapálás okozta zajtól Bálint nem hallotta Andor közeledését, el is volt nagyon merülve munkájába, de meg bizonyosan teljes bátorságban is vélte magát, mert éjjelkor soha sem jár itt senki. Andor egészen a vas-ajtóig jutott, de itt megállt, épp mikor Bálint diadalmasan kár-örvendő nevetéssel kivette a széttört szekrényből a drágakövet, az év századokon át féltve őrzött drága ereklyét.

Tehát nem hiába fenyegetőzött a gonosz ficzkó! Eszébe jutott Andornak az az eset, mikor Bálint ide a könyvtárba jött utána, oly ürüggyel, hogy lámpást hoz... akkor leste ki hol rejtegetik a titkos levéltár ajtajának a kulcsát. És most már kezében a kincs!

Villámgyorsan cikáztak Andornak a fejében a gondolatok. Mit tegyen? Mit lehet? Elég izmos fiu ugyan, de semmi reménye sem lehet a győzelemre, ha szembe száll ezzel az erős férfival. Talán legjobb lesz, ha gyorsan kifut, rázárja az ajtót és fellármázza a házat...

Nem, az nem ér semmit. Már mindenki alszik, s mire fölkerekednek, ide jönnek: a ravasz ficzkónak csak hiült helyét találják. Mert rögtön megértette most már Andor, mit jelent az a kötél ott az ablakon. Bálint, ismervén a kastélyban a járást, belopódzott este, mikor a kapu még nyitva volt, de jól tudja, hogy ki már nem juthat, mert éjjel csukva a kapu; tehát kötelet hozott és az ablakból fog lebocsátkozni. Már kezében a kincs és mire Andor csak le is ér a lépcsőn, a furfangos tolvaj már tul lesz árkon-bokron. Elfoghatják-e valaha és akkor is megkerül-e a drága kincs, nagyon kétséges.

(Folytatása a 182. lapon.)

JANCSI VITÉZ. (Lásd a 183. lapon.)

(Folytatás a 180. laphoz.)

Mind ez egy szempillantás alatt futott végig Andornak az agyán.

De hát mit tegyen? Engedje, hogy a szeme láttára vesszen el csalájának ősi ereklyéje? Az nem lehet! A kincset vissza kell a tolvajtól ragadnia, történjen aztán akár mi. Bátorsággal, ügyességgel talán nem is teljesen lehetetlen.

Bálint épp elkészült az ezüst szekrényke össze zuzásával és kezébe kaparítván a ritka kincset, a hold-fénybe tartotta és kaján örömmel gyönyörködött nagyszerű zsákmányában. De egyszerre össze rezzent s még nem is tudta igazán, mi történik vele, már hatalmas szökkenéssel ott termett előtte Andor, jobbajával villámgyorsan kikapta a tolvaj kezéből a drága-követ, baljával pedig mellbe ütötte Bálintot, úgy hogy ez megtáncorodott.

A kincs Andor kezében volt, de megmentheti-e? Keveset bizhatott benne.

Bálint a hirtelen megrohanástól egy pillanatra megzavarodott ugyan, de rögtön fel is ocsudott, látva, hogy csak Andorral van dolga. Amint Andor a drágakövel el akart ugrani, Bálint gyorsan megkapta a bal karját.

— Ohó, urfieskám! Az már az enyém. Adja csak szépen vissza.

— Soha, gaz tolvaj! Csak az életem árán rabolhatod el!

— Hát ugy lesz, ha másképp nem lehet, felelt Bálint gonosz elszántsággal.

Egyetlen viadal indult meg az erős férfi és a serdülő fiu közt. Bálint rettenetes erővel szoritotta Andornak a karját és nyult másik kezével a drága-kő után; de Andor, bár fölszisszent a fájdalomtól, nem tágitott. A tolvaj tehát csalódott, ha azt

hitte, hogy könnyen boldogul. Gyöngébb volt Andor sokkal, de ügyesebb és fürgébb. Mikor Bálint a kincs után nyult, Andor hirtelen leeresztette jobbját és alólrul hatalmas ököl-csapást mért Bálintnak az állára, hogy most ez szisszent föl és öklével fejbe akarta ütni Andort. Ez gyors lebukással tért ki a csapás elől, de a hirtelen mozdulattal egyensúlyt veszítve, elesett, Bálint pedig, aki nem eresztette bal karját, vele együtt zuhant a földre.

Most már itt dulakodtak tovább. Bálint a fél kezével és térdével legyűrve tartotta a fiut, de a drága-követ most sem érthette el, mert Andor messzire elnyújtotta jobbját, melyben a kincset szorongatta. (Lásd a képet a czim-lapon.)

— Ide azzal a kövel, vagy meghalsz! orditá Bálint bőszen.

És övébe nyulva, kést rántott elő.

Nem lehetett kétség, hogy megteszi, amivel fenyegetőzik. De Andor a végsőre el volt szánva. Eddig messzire elnyújtott jobbát, melyben az ősi kincset tartotta, ökölre szoritva, teljes erejével a szemei közé ütött ellenségének, úgy hogy ez vissza hőkent. Andor érezte, hogy megmozdulhat. Gyorsan fölugrott, de mégsem eléggé gyorsan, hogy a neki bősziült rabló kése ne érje. Andor éles fájdalmat érzett a fejében s vér borította el arcát, nyakát.

Sebe nagy lehetett, mert azonnal erős kábulás lepte meg. De még ekkor sem tágitott. Homályosuló szemmel megpillantott egy kötelet. Oda szökkent, megragadta és meghúzta.

S a csöndes éjben hatalmasan szólva kondult meg a kastély vész-harangja.

E hang hallatára Bálint megdöbbenve állapotodott meg.

— Ezer ördög és pokol! kiáltá dühösen.
Andor még hallott messziről valami zavaros hangokat, de szemei már elborultak s az ősi kincset még folyvást szorongató kezével vérző fejéhez kapva, ájultan rogyott össze.

(Vége következik.)

JANCSI VITÉZ.

(Képpel a 181. lapon.)

*Ez itten a Jancsi vitéz,
Nagy-bátran a világba néz.
A kosárnak tetején
Ugy ül ez a kis legény,
Mint ha volna hős kapitány
Valamely vár büszke fokán.
»Török, tatár, ide jertek,
Hogyha mertek!
Nem mókázok biz' én sokat —
Meggfogom a kontyotokat
És egy végbe
Mind telöklek a mélységbe!«
Ismerik is erős markát:
Mert a czirnos czicza farkát
Ha megfogja Jancsi vitéz,
A szőre is mind odavész.
S úgy forgatja, csavargatja,
Hogy bele sír szegény macska.
Hát még, hogyha
Meggkaphatja . . .
A vasgyuró ujjacskája
Egy perc alatt
Beleragad
Illés bácsi bajuszába!
Bizony legott ki hull annak
A bajusznak
Nem egy szála.
S jó, hogy nincs neki szakála . . .
Mert ha abba
Bele kapna,
Csupaszon maradna álla.
Azért tehát
Fékom adtát . . .
Féljétek is vitéz Jancsit
S kövessétek hős parancsit!*

A GALAMB-DUCZ HÖSE.

— Vig madár-történetke. —

(Képekkel a 181., 185. és 188. lapokon.)

HELJES csönd és nyugalom uralkodott a majorság tágas udvarán, de még az egész környékén is. A nap enyhén sütött a magas tiszta égről, szellő alig lebbent. Békességben, elégedetten pihent mindenki. Szelid boczikák a legelőn heverészve kérőztek, még melegnek találván az időt arra, hogy tovább lelegessenek; a jó étvágyu posikák bőséges ebéd után óljkubban szundikálva nyujtózkodtak, arról álmodozva, milyen jó dolguk lesz nem sokára, mikor a majoros elhossa a vacsorájokat. Még az öreg Száva ház-őrző eb is bóbiskolt a kerítés tövében a napon. Tökéletes jussa volt hozzá, mert úgy sem akadt semmi dolga ezen a békességes szép napon, aztán meg örködik ő eleget a hosszú sötét éjszaka idején.

Csőnd volt a nagy galamb-duczban is az udvar közepén, vagy legföljebb néha hallatszott ki onnan egy-egy halk turbékolás. Ez pedig olyan szelid, kedves hang, hogy semmikép sem lehetett béke-bontásnak mondani.

Jó ideig tartott ez a mindenkinek kellemetes állapot. De aki abban bizott, hogy estig is eltart, ugyan csalódott. Mert egyszerre csak akkora suhogás, csattogás zugott le a magasból, hogy mindenki ijedten riadt föl. Az öreg Száva kutya haragosan morgott, a boczikák rémülten bögve eredtek futásnak maguk sem tudták ki elől, a posikák pedig röfögtek és azt visitották:

— Ki zavart föl? Adjon enni! Mert vagy alszunk, vagy eszünk, kövérek csak úgy leszünk.

De biz' nem kaptak enni, hát ők is mérgelődtek a csend-háborításon.

És honnan eredt a békebontás? Ki hinné! A galamb-duczból! Legelőször is parancs-szó hangzott onnan:

— Indulj!

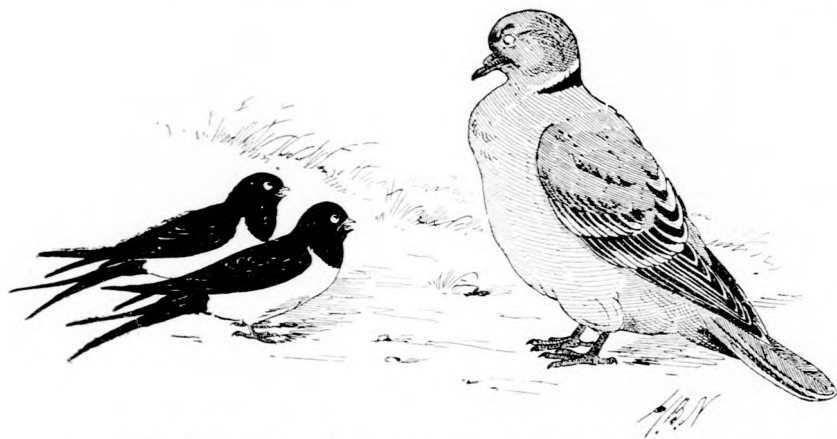
Aztán sűrűn rebbentek ki a galambok és nagy csapatba sorakozva, hatalmas szárny-csapkodással keringtek-kavarogtak, hol körben, hol nyíl-sebesen egyenest, majd meg föl, magasra, mind magasabbra, hogy szinte azt lehetett hinni, meg sem állanak, míg

legalább is a napba nem érnek. Az élükön pedig mindig ugyanaz a fiatal, erős galamb repült folyvást osztogatva parancsait.

Az öreg Száva kutya boszusan morogva nézett egy kis ideig utánuk, aztán vissza heveredett és behunyta a szemét.

— Gondolhattam volna, dörmögte. Megint csak az a Csipicsőri maradhatatlankodik. Alhatunk tovább.

— De nem addig van az! zsörtölődtek a posikák. Most már fölébredtünk, hát éhe-

... ALÁZATOSAN ENGEDELMET KÉRTEK. (Lásd a 186. lapon.)

sek vagyunk. És nincs a vályuban egy árva szem kukoricza!

— Bizony ideje volna, hogy ez a nyughatatlan galambfi mórest tanuljon, bögték a jámbor boczikák.

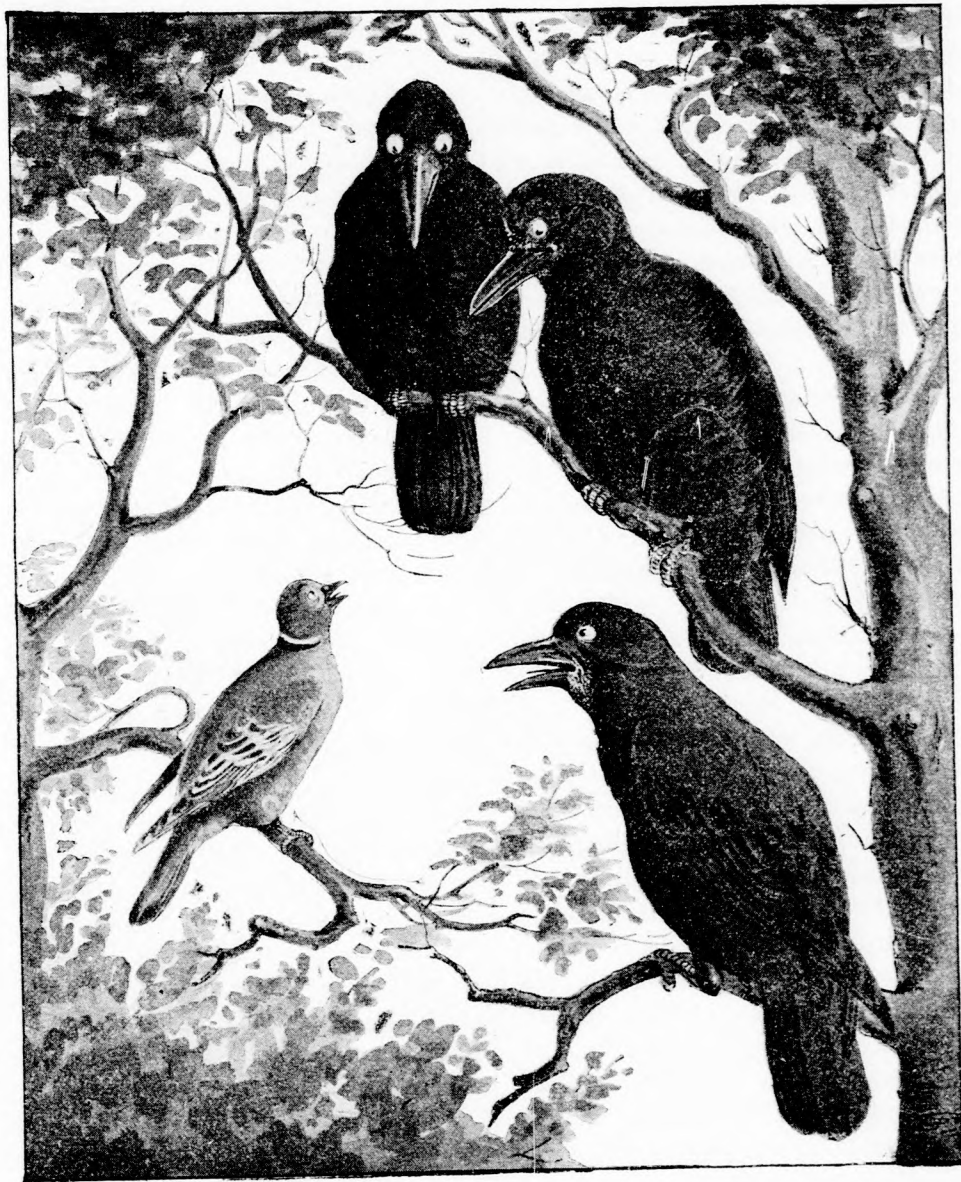
Való igaz, hogy Csipicsőri, a fiatal galamb okozta az egész zenebonát. Nem éppen nagy idő multán vissza tért csapatával s azt kommandéroztta:

— Pihenj!

A galambok fáradtan, lihegve bujtak be a duczba, Csipicsőri pedig büszkén eresz-

kedett le a ducz tetejére és helyre simította fölborzolt tollát.

Ezzel elkészülvén, ő is pihent és elégedetten, büszkén nézett le a magasból. Volt is rá oka. Akár ki láthatta, hogy Csipicsőri nem olyan közönséges galamb, mint a többi, bár ha külsőleg nem nagyon különbözött tőlük. Jól megtermett, erős legény volt, fényes sűrű tollazattal; ilyen talán több is akadt volna; de már olyan nem akadt heted-hét vármegyében sem, akiben annyi vitézség és harci kedv gyülemllett volna meg.

— PARANCST HOZTAM AZ URAMTÓL . . . (Lásd a 187. lapon.)

Egészen kicsi korában maga sem igen hitte, hogy valamikor híres hős és hadvezér válik belőle. Egy napon azonban, mikor már nagyobbacska volt és több társával a számukra szórt jó buza-magocskát csipegette, ott állt közel Zoltán is, a gazda fia s a markában egész csomó magot kínálgatott feléjük. Félénken huzódoztak tőle, ám Csipicsőri úgy vélte, hogy aki jóval kínálja, annak nem lehet rossz szándéka; oda szállt és a fiu kezéből lakomázott. Nem is történt semmi baja, sőt dicséretet kapott.

— Lám, ez aztán a vitéz galambfi! szólt Zoltán. Ebből bizonyosan nagy hős lesz a galamb-dúczban.

No's, olyan tudós diák urfi már csak tudja, mit beszél. Büszkén tért Csipicsőri haza és eltökélte, hogy megvalósítja a Zoltán urfi jóslatát.

— Hallottátok, ugy-e? szólt társaihoz. Én már most is vitéz vagyok és idővel hős leszek!

Nevettek rajta, egy öreg galamb pedig megjegyzé:

— Már az bizony esoda volna. Soha sem volt még vitéz és hős a mi familiánkban.

— Hát majd lesz! felelé Csipicsőri.

És lett. Rövid idő múlva már ő volt ur a dúczban; mindenki azt tette, amit ő parancsolt, mert aki ellenkezni próbált, azt iziben megvadalta a csőrével. A szent békesség okáért még az öregek is meghajoltak az akarata előtt. De azzal nem érte be, hogy a dúczban uralkodott. Nem sokára kemény és diadalmas csatát vívott a verebekkel, akik csufosan megfutamodtak és azóta nem is mertek közelebb jönni a kerítésen tuli fáknál. A fecskék... no azok teljesen meghódoltak és mielőtt fészek

építéséhez fogtak, alázatosan engedelmet kértek a hatalmas hőstől. (Lásd a képet a 184. lapon.)

Aki nagyra termett, az nem pihen meg holmi kisebb sikerek után. Csipicsőri érezte, hogy ő még nagy dolgokra van hivatva.

— Szükséges, hogy ti is mindnyájan vitézek legyetek, szólt társaihoz a galamb-dúczban. Én leszek a hős vezér, aki győzelmes csatákra vezetlek benneteket. Mindnyájatokat besorozlak a hadseregembe.

Szabódtak a galamb atyafiak, hogy nekik nem kenyerök a vitézkedés, nem is akarnak ők senkivel háboruszkodni; az apjuk is, az öreg apjuk is békességben élt az egész világgal, ők sem kívánnak egyebet. De megjárta, aki azt el is merte mondani! Csipicsőri úgy megtépázta, hogy a szegény regruta ijedten kiáltá:

— Jaj, kegyelem! Inkább leszek hát vitéz, ha már muszáj!

A hős Csipicsőri tehát megalakította seregét és nagyszerű hadi gyakorlatokat tartott vele. Ki-kirohant seregével a dúczból és hatalmas csattogással repült jobbra-balra, magasra, messzire. Az pedig csak természetes, hogy aki ilyen jól begyakorolt hadsereggel rendelkezik, az parancsol köröskörül mindenkinek.

Hogy az udvar különféle szárnyas és lábas népsége nagyon szerette volna a hős Csipicsőrit, azt éppen nem mondhatnám. Kivált az öreg Száva kutya zsémbelt sokszor:

— Mit hetykélkedik? Mi jusson csap mind-untalan akkora zenebonát? És milyen kevélyen beszél! Hát nem én vagyok az udvar őre? Az én dolgom, hogy rendet tartsak. Mit ütögeti az én dolgomba a csőrét?

Csipicsőri azonban ügyet sem vetett a Száva zsémbelésére. Mit is törődött volna olyan gyarló négylábu atyával, aki még repülni sem tud? Aztán meg hol van a Száva hadserege? Nincs neki egy szál katonája sem, nem hogy olyan jeles armádiája volna, mint Csipicsőrinek. Csak azt sajnálta a hős vezér, hogy nem akad méltó ellenség, akivel egy kis parázs háborut kezdehetne.

Sajnálta ezt, de büszkén emlegette is.

— Természetes, hogy senki sem mer velem szembe szállani. Pusztá híremre meglapul mindenki. Jeles dolog ám az, ha valaki vitéz és hős!

Végre mégis kilátása nyílt, hogy teljesül a kívánsága. Egy napon, megint olyan csöndes pihenő óra idején, nagy láрма verte föl a szunyadozókat. Még pedig ezuttal egy csapat varju zavarta a csöndet, éktelelen káromgással röpülve el épp a majorság fölött. És ha csak eddig lett volna! De ez a láрма aztán minden nap ismétlődött, nem is egyszer, hanem többször. A varju csapat valami jó lakomázó helyre akadt s az erdőbeli tanyájáról épp a majorság fölött vezetett oda az útja, tehát menetjövet mindig erre felé röpült.

Az öreg Száva is boszankodott. Föl is vakkantott hozzájuk:

— Halljátok-e, ti semmiházi varjak! Hát nem elég tágas a levegő-ég, hogy épp itt a mi fejünk fölött lármáztok? Repüljetek másfelé!

— Kár zsémbelned, öreg Száva, kár, kár! feleltek a varjak gunyosan. Nekünk ez az út tetszik, hát itt járunk. Ha kifogásod van, tégy róla!

Elszégylette magát Száva. Mert mit tehet a magasan repülő varjak ellen?

— Sajna, tünni kell! sohajtá. Nem parancsolhat nekik senki.

— Nem-e? szólt Csipicsőri. Hát nem vagyok-e itt én, a hős Csipicsőri, vitéz seregemmel? Most már meglátjátok, hogy csak én segíthetek a bajon.

— Hiszem is, nem is, dörmögte Száva. Ugyan hogy segíthetnél?

— Nagyon egyszerűen. Ráparancsolok a varjakra, hogy ezen a tájon mutatkozni se merjenek többé, különben hadat izenek nekik. Még ma tudtukra adom a parancsomat.

Ez voltaképen nem volt olyan könnyű feladat, mint gondolta. Mert sehogy sem akadt hirnök, aki a varjaknak megvigye a parancsot. Ahány galamb-vitézt Csipicsőri elő szólított, valamennyinek baja akadt nagy hirtelen. Kinek a toroka fáj, kinek a szárnya. Végre egy fiatal galamb-regrutát rendelt maga elé és így szólt:

— Követségbe fogsz menni a varjakhoz. Ha pedig ellenkezni mernél, rögtön hadi törvényszék elé állitalak és halálra ítéltetlek.

Már így nem is ellenkezett a vitéz követ, átvette a parancsot és iziben utra kelt a varjuk tanyájára. Épp otthon találta őket, amint egy nagy fán pihengettek. Leszállt a szomszéd fára és tisztesség-tudással köszönt, mint ahogy követhhez illik.

— Jó estét! felelt Csári apó, a legöregebik. Hozzánk jövel? Mi jót hozál?

— Parancsot hoztam uramtól és vezéremtől... kezdé a galamb-vitéz (Lásd a képet a 185. lapon.)

— Megállj csak, fiacskám! szakítá félbe Csári apó. Legelőször is tudnunk kell, ki az a te urad és vezéred?

— Hát Csipicsőri, a galambfiak legvitézebbike.

— Soha sem hallottuk a hírét. És mit kíván a vitéz Csipicsóri?

— Azt izeni, hogy többé még a tájékára se merjetez röpködni a majornak, mert a lármátok nagyon alkalmatlan. Ha mégis megtennétek, magatokra vessetek, mert a hős Csipicsóri akkor hadat izen nektek.

A varjak össze néztek, aztán olyan kacagásra fakadtak, hogy majd lefordultak az ágról. Végre így szólt Csári apó:

— Fiaskám, fordulj sarkon és állj odább! Eltévesztetted az ajtót. Az urad nem hozzánk küldött, hanem bizonyosan a verebekhez.

— De...

... KÖLLÖTT EZ NEKED? (Lásd a 189. lapon.)

— Ne okoskodjál, hanem lódulj, amíg jó dolgod van!

A követ, mi tagadás, megszeppent és ugyancsak sietve tért haza. Otthon hiven elmondott mindent. Rettentő haragra lobbant Csipicsóri.

— Hiremet sem hallották? Azt hiszik, csak verebeknek izenhettem azt? Jaj nekik!

Készüljetez, vitézeim! Holnap reggel megvívjuk első nagy csatánkat. Kipusztítjuk őket, hogy hirmondó se maradjon belőlük.

Más nap Csipicsóri korán reggel megfujta a riadót és kiröppent a seregével. Éppen idején, mert a varjak, csöppet sem törődve a tilalommal, a rendes utjokon jöttek. De utjokban találták Csipicsórit és seregét.

— mordu

És

mondj

vezérr

nagy

ság?

gyöng

izmos

— S

szoron

Hol

nem t

ott se

Csipics

—

suk há

S a

paszto

ő maga

—

hős, de

vagyok

Elsz

inkább

pen az

—

neked?

az öre

amig n

kerül a

a helyt

Leho

nem ta

csak az

ság. B

— I

oh...!

—

az, am

— Félre az utból, különben baj lesz! mordult rájok az öreg Csári apó.

És hogy lássák, mennyire komolyan mondja, rárontott a legelől repülő Csipicsőri vezérre s meg is vágta hatalmasan az erős nagy csőrével. No, ez már csak gorombaság? Védekezett volna Csipicsőri, de az ő gyöngye csőre, gyöngye szárnya csapását az izmos varju csak nevette.

— Segítsetek, vitézeim! kiáltá Csipicsőri szorongva.

Hol voltak már azok! Mikor látták, hogy nem tréfa, úgy elszállottak, mint ha soha ott sem voltak volna. Menekült volna már Csipicsőri is, de nem eresztették.

— Te vagy az a híres Csipicsőri? Lásuk hát, mekkora hős vagy!

S a goromba varjak csipték, vágták, kopasztották, hogy csak úgy hullott a tolla. Biz' ő maga soha sem képzelte, hogy ilyen a csata.

— Jaj, jaj! Eresszettek! Nem vagyok én hős, dehogyan vagyok! Csak gyöngye kis galamb vagyok! Jaj, kegyelem! Bocsássatok!

Elszabadult végre s csufosan megtépve, inkább bukott mint szállt le a földre, éppen az öreg Száva kutya elejébe.

— Látod, látod, Csipicsőri, köllött ez neked? (Lásd a képet a 188. lapon) szólt az öreg Száva. Könnyű addig henczegni, amíg nincs komoly ellenfél; de ha tette kerül a sor: erő kell és bátorság, nem elég a hetyke szó.

Lehorgasztotta Csipicsőri a fejét, mert nem tagadhatta, hogy hősi voltához éppen csak az a kettő hiányzik: az erő és bátorság. Busan sohajtá:

— Igazad van, bölcs vén Száva! De oh...! most már mit tegyek?

— Térj a dúcba szépen vissza s légy az, aminek a Gondviselés rendelt: békés,

szelid galambocská. Mint ilyent, szeretni fognak, boldog leszel és soha sem kerülsz bajba.

Követte Csipicsőri a jó tanácsot. Nem garázdálkodik többé, nem is ur többé a dúcban. Hiába is akarná: társai nem hederitenek rá. Nem hiszik már, hogy hős. De mert szelid, békés galamb lett, szívesen megbocsátottak neki és azóta békességben és csöndben élnek boldogan.

LÁNCZ-REJTVÉNY.

Á	Á	Á	Á	Á	Á	Lisztet készít.
A	A	A	A	A	A	Férfi név.
A	A	A	A	B	B	Kutya lakik benne.
B	D	D	Y	M	M	A szamár megeszi.
M	M	M	M	N	N	Erdélynek egy szép városa.
N	N	N	N	O	O	Játék-szer.
O	O	O	O	O	O	Hűsítő eszköz.
O	O	Ö	Ö	Ö	U	Egy magyar hős neve.
L	L	L	L	L	L	Kinai templom.
R	R	R	R	R	R	Azerős embernek jelzője.
K	K	K	K	K	K	Magyar város.
K	P	I	I	I	I	A gyermekek ide járnak.
I	I	TY	G	G	G	Női név.
G	S	S	S	S	S	Egy ma is élő híres magyar hadvezér.
S	S	CS	CS	É	É	Hajdani erős férfi.
É	É	GY	Z	Z	ZS	Nem zajos.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Mit beszélnek a harangok.“

Elbeszélések az ifjuság számára, képekkel, díszes vászon-kötésben. (A „Forgó bácsi könyvtára“ című sorozat egyik önálló kötete.)

ZSENDÜLÉS.

Elmult a tél,
A hegyről kél
Tavaszi szél,
Mely virágról, dalról beszél.

Mely bűt szalaszt,
Lombot fakaszt:
A szép tavaszt.
Öröm-repesve várom azt.

S így, szél komám,
Nem bánom ám,
Bár tépd ruhám —
Lehed enyhén fuvál reám!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LX. köt. 10-dik számában közölt találós kérdések megfejtése:

Kakas, hónap, hárfa, barom, galiba, posztó, viadal.

Helyesen fejtették meg: Jákó Margit, Nicolini Eugénie, Leopold Kornél és Ernő, Kelen Emmike és István, Weiszberger Teri és Anni, Büben Aladár, Háy Irén és Juliska, Kilczér Gyula, Veres László, Boros Margit, Sárkány Agátka, Csongrádi Ilona és Attila, Gyárfás Laci, Péter Margit és Gabriella, Máder testvérek, Löwensohn

Margit, Koós Miczike, Jurenák Gizi, Kazy Péter, Faics Boldizsár, Hardy Kálmán, Bayer Anti, Haim Dávid, Kolos Janka, Ybl Mártha és Ida, Löw Lenke, Schuch Ilus (részben), Szohner Tivadar, Térfi Marianne, Kontúr Noémi (részben), Szántó Olga, Antoni Adolf, Politzer Leo, Imre Kálmán, Schwarcz Irén, Csorba Tivadar, Kamplér Katicza, Berényi Lajos (részben), Hertelendy Bandi, Kohn Ilonka, Purgly Alice, Pap Lilike, Berger Miklós és Tivadar, Kálmár Endre (Ugy-e, hogy mégis meg lehetett fejteni? F. b.), Zaicz Gusztó, Agfalvi Endre, Trebitsch Károly, Prohászka Edith, Vidonyi Anca és Iluska, Nagy Lenke, Vicza és Ernő, Tózsér Teréz, Szakáll Paula, Ricska Laczika, Havas Gyula, Dominigg Ilonka és Erzsike, Naschitz Gyuri, Magyar Pál (részben), Medveczky Gyurika

és Sándor
Kövesi
Olga, B
Országh
Jankó J
Hegyess
Adorján
Kovács
Sándor
Fischer
Mariska
Erzsike,
Sinkovits
Albert,
Vörösm
gróf Lás
ben), H
Pál, Ver
Ilonka,
Fellegi
jos, Ric
Medvecz
Miklós,
György
Gulyás

A jutu
vén, ny
Temesv
czicza n
képekk
tára» c
hivatal

A »K
rejtvény
Sárkány
Veress
Bella és
Vilna,

Gerg
koromb
hály m
hált m
Ugy is
tek. —
tásod e
mely ol
Agátka
soraidat
lev. lap
Forgó
Miní m
hogy az
kedves
be. A r

és Sándorka, Péterfy Vilma, Lukács Mariska, Kövesi Jenő, Mérey Dalma, Velics Gabriella és Olga, Bruoth János, Rhévey Margit és Zoltán, Országh Sándor és Géza, ifj. Hofhauser Ödön, Jankó Jancsi (részben), ifj. Bornemisza Boldizsár, Hegyessy Sandy (? Tán Sanyi? *F. b.*), ifj. Bónyi Adorján, Harangi Klárka, Herzog Dóra és Vilma, Kovács Bella és Géza, Kerekes Gusztó (részben), Sándor Kátó, Kummerer Paula, Czöglyer Ilona, Fischer Károly, Nagy Edith, Gibitz Lujza és Mariska (részben), Kovács Margitka, Gyárfás Erzsike, Halmi Oszkár, Alvinczy Roland (részben), Sinkovits Clarisse és Ilma, Fehér Margitka, Haán Albert, Veress Gizi és Józsi, Véghegyi Lajos, Vörösmarthy Ilona, Ullein Tónika, Kuhinka Béla, gróf Lázár Tibor, Gerber Erzsé és Klárka (részben), Hirsch Emmi és Laczika, Rósa Margit, Nagy Pál, Veres Boriska (A te irásod? *F. b.*), Riechter Ilonka, Kiss Margit, Baditz Nóra, Kohn Gizella, Fellegi Vilmoska, Szinyei-Merse Jenő, Kuffler Lajos, Richon Mary és Louis, Ledermann Simon, Medveczky Gyurika, Keresztes Károly, Istvánffy Miklós, Winkler Tibor, Dávid Kálmán, Messer György (a te irásod? *F. b.*), Komlós Magda, Guljás István, Bába Rózsa, Somogyi Jolán és Jenő.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertesek lettek *Kovács Bella és Géza, Temesvártt*, kiknek a jutalom-könyvet (*Czirnos cizca naplójából*). Elbeszélések az ifjuság számára, képpel, díszes kötésben, a *»Forgó bácsi könyvtára«* című sorozat egyik önálló kötete) a kiadóhivatal megküldi.

*

A *»KIS LAP«* I. X. köt. 9-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Vágner Elza, Sárkány Agátka, Vass Matild, Keresztes Károly, Veress Bözsike, Foltiny Izaura és Mercedes, Kovács Bella és Géza, Harangi Klárka, Herzog Dóra és Vilma, Szarka Anna és Vilma, Kovács Margitka.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Gergye Balint. Petőfit, Kossuth Lajost kis fű koromban színről-szinre láttam. Vörösmarty Mihály meg, a szabadság-harcz után, mint bujdosó hált meg szüleim házában oltalmazó födele alatt. Ugy is van tehát, amint édes atyád beszélte nektek. — **Nicolini Eugénie.** Örömmel nézek látogatásod elé, hogy megszorithassam azt a kis kezét, mely olyan takaros levelkét irt nekem. — **Sárkány Agátka.** A bokrétás kis leány hűségesen adta át soraidat. — **Kerekes Gyuszi.** A megfejtéseket lev. lapon is küldheted. Szívesen látlak téged is a Forgó bácsi zászlaja alatt. — **Thaly Florence.** Mint már annyiótoknak: neked is azt üzenem, hogy az a vásott, de úgy látszik, mind a mellett kedves Roszcsont Ferke a jövő évnegyedben állít be. A rajzodon a Tóbi kutyájára csakugyan nehéz

ráismerni abban a főkafejű kacsában. Mi is történik voltaképen veled, nem irtad meg. Az a kis leány, aki mellette áll, sem igen látszik érdeklődni iránta, mert a labdájával van elfoglalva. És mégis azt mondom, hogy e kezdetleges vonásokból is kitűnik a rajzolásra való tehetséged. — **Ferter Mariska.** Nagybacska lányok jobb lapot sem kívánhatnak mint a Singer-Wolfner kiadásában megjelenő *»Magyar Lányok«*-at. (Andrást-ut 10.) — **Hajdú Margitka és Czigler Mártha.** Valóban érdekes a ti leírások s képpel közlöm. — **Kovács Béla.** A *kör*-t rövid *ö*-vel írjuk. Ha változtatnász rajta, küldjed be újra. — **Leszkay Emike.** Besoroztam. — **Poór Erna.** Jót mulattam a libás levelező-lapodon. — **Gerber testv.** Allok elibe! — **Nebenzáhl testv.** Mit köll tennetek, hogy biztosan nyerjete? Már micsoda kérdés ez? Ki mondhatja meg előre a véletlent? Ugy lehet, hogy tiz évig sem nyertek, és úgy is, hogy egy hónapban négyszer. Arra pedig, hogy a ti kis öcsétek orvos akar lenni, vajmi kevés hatással lesz az, hogy képes mesekönyvet ajándékoztok neki. — **Soltész Juczika.** Már mennyiben támogassam én innen a ti színi előadásokat? Amivel hozzá járulhatnék, azt már birjátok: t. i. a szindarabot. A meghívót köszönettel vettem. — **Schuch Ilus.** Azzal, hogy valami rejtvényt el nem fogadok, miért mutatnám ki haragomat? Csak azt jelentem ki veled, hogy a küldemény nem felel meg. Ehhez semmi köze a haragnak, amely különben az én szívemet kis olvasóim iránt sohasem forralja. — **Strasser Endre.** Besoroztam. — **Rajner Jolán és Ella.** A csokoládé nem magyar eredetű szó, hanem származik a mexikói, tehát indián *choco* és *latl* szavakból. A *choco* a kakao-babot jelenti, a *latl* meg az édességet, mellyel megkeverik. Ezt különben megolvashatod az Athenaeum vagy Pallas Lexikonában (ismeretek tárában) is: oly könyv, melynek egy magyar házból sem volna szabad hiányoznia. Pályázat, ámbár sok panasz kél a nyomában, ez évben talán mégis lesz. Az elbeszélésre nézve meg: a szerzője nem akar megnevezkedni. — **Grosz Jenő.** Megjelen ez is. De hogy mikor? — **Sámuél Ferencz.** Hibásan van megszerkesztve. — **Hofmann Annuska.** Jól van és szívesen köszöntet. — **Dominigg testv.** Hát nem értitek, hogy a Roszcsont Ferke benne van a fiuk nagy részében? Olyan mese-alak ő, mint p. o. a Rontó Pál, Hüvelyk Matyi, Babszem Jankó. Van ugyan öcsém, aki Roszcsont Ferke, de nem annak hívják. — **Balla Irén.** Inkább a tintád rossz, mint az irásod. — **»A macska tragédiája«.** Régi mondás, hogy aki nem tud arabusul, az ne beszéljen arabusul. Vagyis: aki nem tud verset, ne írjon. Hiszen nem muszaj! Am ha vállalkozik rá, feleljen meg a vers irás szabályainak. De különben maga az a macska-história sem érdekes. Az ilyesmit csak a kitűnő előadás teheti élvezetessé. Sajnálom tehát, hogy kedves szüleiddel nem lehetek egy véleményen. — **Vidonyi Anca**

és Huska. Az egyiket a közlendők sorába igattam. — **Ullein Tónika.** Ha mind azt, amire vágyódom, el is érhetném: rég megfordultam volna már a ti vendégszerető házatokban. Én csak remélhetem, hogy a kedvező sors közibetek vezet, de meg nem ígérhetem. Pedig beh jó is volna nálatok élvezni a megtérő tavasz kellemeit. Kedves anyádat, régi hivatemet, szívesen köszöntöm. Milyen különös! Az akkori kis leány most a te mamád. — **Lukács Mariska.** Az a »Miczi« vagy te, aki oly csinosan gondolkáz? — **Velics testv.** A Tiber folyó visszajáról olvasva nem *Berti*, de *Rebit*. — **Gulyás István.** Azóta, mint tapasztalhatod, megjelent. Ami kedden érkezik hozzám, az azon a héten már nem kerülhet bele a *Kis Lapba*. — **Trebitsch Károly.** Az előzőben a te számodra is van válasz. — **Kohn Gizella.** Egyszer mindenkorra: a rejtvény megfejtése nem kötelességed csak jogod. Megharagudni meg csak azért szoktam, ha fölteszik rólam, hogy haragszom. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉST

ohajt folytatni, illetve képes lev. lapokat váltani, *Nicolini Eugénie* (Kis-Garam) *Kerpely* Ilonával. — *Dominig* Ilonka és *Elike* (Bpest. VII. Dohány-u. 42.) levelezni szeretnének *Bontz* Editthel.

JÓ SZIV.

Az Országos Gyermek-védő Egyesületnek:
Molnár László gyűjtése 5 kor. 60 fill. (Egyes adakozók: *Mama* 60 f., *Harmos Blanka* 1 kor., *Apa* 40 f., *Molnár István* 20 f., *Harmos Béla* 60 f., *Harmos Mariska* 40 f., *Molnár Katalin* 20 f., *Török János* 20 f., *Harmos Gyula* 1 kor., *Harmos Zolna* (?) 40 f., *Molnár László* 1 kor.)

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!

F b..

Előfizetési felhívás

a

KIS LAP

április—decemberi folyamára.

A FOLYÓ évnegyed végéhez közeledvén, férjük ama t. előfizetőinket, kiknek előfizetésök e hóval lejár, szíveskedjenek megrendeléseket mielőbb megújítani, hogy a lap pontosan meg legyen küldhető.

Az új évnegyed a *Kis Lap* most folyó hatvanadik kötetének második részét fogja nyújtani, gondosan előkészített érde-

kes és változatos tartalommal. Mindjárt kezdetül beállít

Roszsont Ferke

a vig pajtás, aki már megint jeleskedett egyben-másban olyformán, hogy a kis olvasók bizonyosan jól fognak mulatni rajta. Ezt követni fogja

„A gazdátlan ház titka“

czimmel hosszabb elbeszélés, ezuttal a diák-életből, hol vidám, hol komoly, már amilyen a diák-élet. Számos művészi rajz fogja élnikíteni. — Kisebb beszélyek, mesék, cikkek, költemények, nagyobb részt rajzokkal, ezen túl és minden számban lesznek s a rendes rovatok, két-heti mű-mellékletek változatlanul megmaradnak.

A »*Kis Lap*« előfizetési ára:

Negyed évre ... .. 2 korona.

Fél évre ... .. 4 „

Egész évre ... .. 8 „

Az előfizetési pénzt korona-értékben szíveskedjenek beküldeni.

Az előfizetések, legcélszerűbben postai utalványon, a »*Kis Lap*« kiadó-hivatalához (Budapest, VII., Kerepesi-ut 54. sz. Athenaeum-épület) intézendők.

A »*KIS LAP*« kiadó-hivatala.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum rodatlmi és nyomdai r. társulat Budapesten.